

Джилиан Хофман „Невръстни красавици“

Лейни Емерсън загриза ступения изкуствен нокът на палеца на ръката си, вторачена в компютъра. Със свободната ръка върху мишката насочваше стрелката по екрана. Дланите ѝ сякаш се топяха, а сърцето ѝ туптеше толкова силно и учестено, че имаше чувството, че ще изхвъркне от гърдите ѝ. Пеперудите, които усещаше в стомаха си, запърхаха бясно при приближаването на командата „изпрати“. Само трябваше да натисне клавиша. Да го натисне и изпрати тъпия имейл от две изречения, който ѝ беше отнел буквално – тя погледна часовника в долния десен ъгъл на екрана и направи гримаса – *часове*, докато го напише с точните думи. И въпреки това се колебаеше, като търкаляше напред-назад мишката с изпотени пръсти.

„Никога не изпращай текст или снимки, които не би искала да прочетеш или видиш на първата страница на „Ню Йорк Таймс“, Илейн.“

Заплашителните думи звучаха силно и ясно в главата ѝ и Лейни можеше да се закълне, че подушва цигарения дъх на майка си, докато ѝ четеше лекцията. Лейни се отблъсна от бюрото, отърси от ума си страховитото родителско предупреждение: „Недей да научаваш нещата по трудния начин като мен!“ Озърна се във вече притъмнялата спалня. Издължени сенки скриваха лицата от дузината филмови плакати по стените. Навън бяха останали само бледи оранжеви ивици от късното следобедно слънце, което потъваше в Евърглейдс.

Шест часът и дванайсет минути? Толкова късно? Чак сега усети тишината и осъзна, че буйните викове от хокейния мач на ролкови кънки, който се играеше на улицата през целия следобед, бяха секнали – играчите и агитката се бяха разотишли по домовете да вечерят и да пишат домашни. Две неща, за които Лейни още не се беше сетила. Ами Бродли? Съвсем беше изключила за малкия си брат. И то от доста време, като се замисли. Взе да хапе устната си от вътрешната страна. Не че толкова ѝ пукаше, но майка ѝ щеше да се прибере къщи всеки момент...

Входната врата се отвори и Лейни се помоли това да не е тя. Затръшна се с трясък. Трийсет секунди по-късно в дневната се чу пукотевица с огнестрелни оръжия от тъпата видеоигра „Големият автообир“, докато Бродли вече събаряше ченге след ченге с пуснат докрай звук само за да я дразни. Гневът скоро отстъпи място на облекчението и тя съжали, че бе изхабила на вятъра една добра молитва за гадното благополучие на брат си. Поне Бродли си беше къщи и не го беше изтървала. Тя усили звука на компактдиска с „Гуд Шарлът“, за да заглуши шума от крясъците и стрелбата, и отново насочи вниманието си към компютъра. Трябваше да използва момента, защото друг път едва ли щеше да събере кураж.

Снимката на екрана светеше в притъмнялата стая и чакаше нетърпеливо да бъде изпратена във виртуалното пространство. На нея едва успяваше да разпознае себе си в красивото момиче с гладка тъмна коса и очи с опушен грим, което ѝ се усмихваше предизвикателно. Хубаво момиче, продължи да си втъпява глупаво Лейни, което изобщо не прилича на мен. Прилепналите джинси и тениската, която оставяше пъпа оголен, разкриваха слабото ѝ изненадващо кръшно тяло. Плътните, блестящи червени устни бяха в тон с лъскавите, дълги червени нокти, лъснали самоуверено на хълбока ѝ като на претендентка за „Новия Топмодел на Америка“ – по идея на приятелката ѝ Моли. Обикновено Лейни не се харесваше на нито една снимка, но пък и никога не бе изглеждала по начина, по който изглеждаше на *тази* снимка. Обикновено дългата ѝ до кръста кестенява коса беше хваната небрежно на ниска конска опашка или я носеше защитана с шнола. Досадните кафяви очи бяха скрити зад очила с телени рамки. Обикновено не си слагаше грим, не носеше бижута, нито високи токове, още по-малко пък дълги червени нокти. Не защото не искаше, а защото не ѝ разрешаваха.

Но освен дето изглеждаше малко по-голяма, отколкото беше, и малко, добре де, малко *секси*, разсъждаваше Лейни, снимката не беше *чак толкова* лоша, че да не иска да я види във вестника. Някои снимки в майспейс бяха далеч по-гадни от тази. Не е като да е гола или да се е снимала в някакво порно. Освен голия корем и фалшивата облица на пъпа най-много, което се виждаше, беше загатнатото очертание на сутиен с подплънки, свит от по-голямата ѝ сестра Лиза, под бялата тениска, която също бе свила от Лиза. Може джинсите да бяха малко прекалено плитки и тениската малко възтесничка, но...

Лейни пропъди от мислите си шумно промъкващите се съмнения. Тъй и тъй вече беше направила снимката. Правилата бяха нарушени. Истината е, че изглеждаше доста палаво, ако трябваше да си го признае. Ако имаше нещо, за което да се притеснява, то бе какво щеше да си помисли Зак, като я видеше.

Зак. Ел Капитан. При самата мисъл за него ръцете ѝ започваха да се потят. Тя погледна снимката му, показана встрани на компютърния екран. Руса коса, ясносини очи, най-шантавата сладурска усмивка и само много сладка, едва загатната сянка на грубоватост в лицето. А мускулите... леле! Можеше да ги види дори под тениската „Холистър“. Никой от връстниците ѝ в седми клас не можеше дори да мечтае за такива мускули и косми по недораслото си телце. Откакто се беше запознала със Зак преди няколко седмици в чатрума на яху за новия филм „Зомбиленд“, Лейни се опитваше да си изгради мислена представа как изглежда той. Този невероятно забавен тип, който харесваше същите филми (дори и кофти филмите), слушаше същата музика, мразеше същите теми, не понасяше същия тип слагачи точно като нея, се оказа, че има и същите проблеми със своите родители. Щеше да е прекалено да иска от него да е повече от хитрия с лошо акне и тежък случай с косата или пък с вуйчо, който е използвал връзките си, за да го вкара в университетския футболен отбор. Само че когато миналия петък Зак най-сетне ѝ изпрати своя снимка, първото, което си помисли, беше: „Мили боже, този пич става за модел на „Абъркромби и Фич“!“. *Толкова* фантастично добре изглеждаше. А още по-изумителното беше, че този абсолютно готин, *жесток капитан на футболен отбор* с външност на фотомодел харесваше *нея*. Именно тогава си даде сметка, че да му върне жеста, като му изпрати някоя своя тъпа снимка, просто беше изключено, още повече че бе с три години по-малка от шестнайсетте, на колкото се беше представила пред него. Дребна лъжа, която определено имаше значение за спортист от гимназията, когото колежите вече драпаха да привлекат. Тя знаеше, че той никога нямаше да се навие на подобно нещо и приятелството им – или каквото и да се случваше между тях – щеше да е приключило още преди тя да натисне клавиша за отговор на имейла му „Мила малка Джейн“. Ако изобщо си направеше труда да ѝ пише пак.

Тя отхапа последното парче залепен нокът и го изплю в кошчето за боклук. Поставянето на целия комплект изкуствени нокти за „фотосесията“ отне цели часове на Лейни и най-добрата ѝ приятелка Моли миналата събота и само броени секунди, за да бъдат отлепени в часа по физическо тази сутрин. Ноктите ѝ бяха любими. Дълги, заострени и толкова... червени. Харесваше ги повече от обувките, грима и дрешките на Лиза. Точно те я караха да се чувства толкова... бляскава. И голяма. Допадаше ѝ да барабани с тях по стъкло и да ги влачи по масите. Нужен ѝ беше цял уикенд само да измисли как да вдига парче хартия! А сега, точно като балната рокля и кристалната пантофка на Пепеляшка, те се бяха превърнали само в спомен. Пепеляшка поне имаше стъклена пантофка, която да ѝ напомня за времето като принцеса. А Лейни трябваше да се задоволи с парче сдъвкан нокът от акрил.

И, разбира се, снимката.

Тя се взря в образа си на екрана. Стига толкова. Ако продължи с размишленията, никога няма да го направи. Затвори очи, изрече молитва и кликна с мишката. Малкото пликче на монитора се затвори.

Съобщението ви е на път.

Мобилният телефон в задния ѝ джоб забръмча и Гуен Стефани запя с дрезгав глас „Сладко спасение“. Беше Моли. Лейни изпусна дълга, стаена въздишка.

– Здравсти, Ем!

– Изпрати ли я? – попита възбуден глас.

Лейни въздъхна и падна по гръб на леглото.

– Най-сетне, да!

– И?

– Още не съм получила отговор. Току-що я пратих, преди има-няма две секунди.

Моли Броснан беше най-добрата приятелка на Лейни още от детската градина и всички – учители, треньори, приятели и родители – казваха, че ако поне малко си приличаха, сигурно щяха да са близначки. Толкова близки бяха. Или поне до неотдавна. Не беше случайност, че Моли звънна точно в момента, когато Лейни кликна „изпрати“. Това се случваше постоянно – Моли да си мисли каквото мисли тя и обратното. Ето защо тази година ѝ се стори толкова непоносима. Независимо какво казваше майка ѝ различните училища си означаваха различен живот. Тя събра мъха от рунтавата възглавница с цвят на зелено извънземно.

– Толкова ми е нервно, Ем.

– Защо се забави толкова с изпращането?

– Защото съм шубе.

– Да ми звънеш веднага щом той се обади, Лейни.

– Добре, да. Какво мислиш, че ще си помисли той?

– Вече ти казах. Изглеждаш яко. Сериозно. Той ще падне.

– Не ти ли изглеждам дебела?

– Моля!?

– А тъпо?

– Де и аз да изглеждах така тъпо.

Лейни се изправи и седна, поглеждалки към компютъра в другия край на стаята.

– Ако не ми отговори в най-скоро време, Ем, направо ще изперкам! Вече откачам от чакане.

Внезапно топката на вратата на спалнята започна бясно да се върти.

– Лейни!

– Изчезни, Брад! Сериозно говоря! – изкрещя Лейни. – Махай се от стаята ми!

– Забранено е да затваряш вратата! И да я заключваш! Заповед на мама!

– Хайде иди да ѝ кажеш, смотаняк бърбтив! Добре ще ти се отрази, САМО ЧЕ Я НЯМА!

Нямам търпение да ѝ кажа, че си играл на видеоиграта, което ти е забранено преди да си си написал домашните! – извика тя и се тръшна ядосано по гръб на леглото.

– Това пикълото ли е? – попита Моли. – Какво търси в твоята стая?

– Не е в стаята. Говори ми от външната страна. Чувам го как диша в цепката. Жалко, че нямам спрей срещу насекоми. – Лейни стисна очи. – Едвам го трая, Ем, кълна ти се!

Моли също имаше по-малък брат, но нейният беше готин. През повечето време.

– Какво е направил тоя път?

– Пак ми е ровил из книгите. Нарисувал е мустаци на всички герои от комикса ми „Бети и Вероника“ и ги е съсипал. До един. Такова е говедо!

– Каза ли на майка си?

– Да бе, и всичко веднага ще се оправи! Моля ти се. Сигурно сама му е дала комиксите и маркера, защото „на горкото му е скучно“. – Тя седна и се пресегна за шишенцето с лак за нокти, оставено върху кашона, който служеше за нощно шкафче. Разтръска го и се зае да лакира ноктите на краката си.

– Трябва да й кажеш – настоя Моли. – Не може така да ти рови в нещата.

– Няма я въщи. Още не се е прибрала от работа.

– Ами Тод?

Тод беше вторият ѝ баща и там случаят беше съвсем друг. Ако майка ѝ просто глезеше Бродли, то Тод не криеше предпочитанията си, което си беше логично, след като Бродли беше тяхното дете, а тя не.

– И той не се е прибрал още, слава богу. Аз съм детегледачката. – Лейни погледна намръщено към вратата. – Не че той изобщо ще ме чуе.

– Детегледачка? Браво бе! Значи ти отговаряш. Мама каза на Шон, че физическото наказание не е незаконно във Флорида, което ще рече, че може да използва четката си за ресане по задника му, а ти можеш да нашариш Бродли с каиш. – Двете момичета избухнаха в смях.

– Ако принцът получи дори едничка синина по млечнобелите си задни части, няма да ми позволят да излизам чак до гимназията. Чудо голямо, просто ще го ИГНОРИРАМ, докато ми диша във вратата като ПЪЛЕН ОТКАЧАЛНИК!!!

В този момент компютърът изсвири звуците за моментно съобщение.

Лейни хвърли поглед към него и сърцето ѝ изведнъж започна да бие силно. Отлично знаеше кой е.

ЕлКапитан казва: онлайн ли си?

– О, боже, Ем! – прошепна тя в телефона. – Току-що ми изпрати моментно съобщение. Какво да правя?

Моли се разсмя.

– Кажу му здрасти!

– Да, но това значи, че е получил имейла ми.

– Не значи. Може да ти праща съобщение от неговия *BlackBerry*.

– Той няма *BlackBerry* – отсече Лейни и след секунда продължи, – поне според мен.

– Както и да е. Нали схващаш? Не знаеш дали е видял снимката.

Лейни се изправи и закричи из стаята.

– Искане да знае дали съм тук.

– Просто му кажи „здравей, образ“. Направи го. Направи го сега.

– Добре, добре...

Натискането на букви на компютъра никога не бе отнемало толкова много енергия преди. Върховете на треперещите ѝ пръсти сякаш бяха налети с олово.

ЛейнБрейн казва: здрасти

Последва дълбока въздишка. Запази спокойствие!

– Окей, Ем. Направих го.

Компютърът пак изломоти напевните звуци.

ЕлКапитан казва: току-що се прибрах. Тренировката свърши късно. Тренерът още бесен за мача миналата седмица.

– Какво? Какво ти каза? – изстена Моли. – Кажу ми!

– Нищо. Каза, че току-що се прибрал от футболна тренировка. Май си права. Може да не я е получил? – Тя се поколеба за миг. – А може и да я е получил и да е отвлечен! Ем!

ЕлКапитан казва: получих ти имейла

Лейни спря да диша.

– Какво каза? Лейни!

ЕлКапитан казва: хубава снимка ☺

Лейни изпусна целия въздух от дробовете си, сякаш бяха убодени с карфичка.

– Каза „хубава снимка“, Ем! Мислиш ли, че това е добре? – Още като задаваше въпроса, не успя да сдържи усмивката си.

– Ти си кретенка. Казах ти, че изглеждаш трепач. Само майка ти да не види снимката. Със сигурност ще изпуши. Като стана дума за изпушили майки, моята е долу в нервна криза. Трябва да сядам да ям. Поздрави от мен изчадието Бродли.

Разсмя се и додаде:

– *Недей!*

– Ще ти звънна по-късно. – Лейни изключи телефона и се взря в думите на екрана.

През целия си живот не се беше чувствала толкова добре. Идеше ѝ да крещи от радост. Появи се ново изречение с напевен съпровод:

ЕлКапитан казва: по-хубава отколкото си те представях, а имам развнтено въображение...